

**ŞİA'NIN
KUR'AN İMÂMET ve TAKİYYE
ANLAYIŞI**

Prof. İhsan İlâhî Zahîr

**Tercüme Edenler :
Yrd. Doç. Dr. Sabri Hizmetli
Ar. Gör. Hasan Onat**

Tercümede «eş-Şia ve's-Sünne» adıyla 1973 yılında yapılan Lahor baskısı esas alınmıştır.

AFŞAROĞLU MATBAASI
1984 — ANKARA
Tel : 25 41 67 - 25 22 44

TAKRİZ

Yaklaşık bir milyarı bulan dünya müslümanlarının, Ehl-i Sünnet'ten (930 milyon) sonra, sayıca en kalabalık (60 milyon) olan kısmını Şîa teşkil eder.

Şîa, yalnız sayı bakımından değil, temsil ettiği ve savunduğu fikirler ve görüşler itibariyle de, İslâm kültür tarihinde geniş akisler uyandırmış ve uyandırmakta olan bir mezheptir.

Şîa'nın fikhî konulardaki görüşleri; Sünnî İslâm'da benimsenmiş görüşlerden çok önemli ayrılıklar göstermez. Ancak Şîa, usûl-i dîn denen inanç esasları ile ilgili hususlarda dikkate değer farklılıklar ve özellikler taşır. Gerçi **Tevhid, Nübüvvet ve Âhîret** gibi üç temel usûlde birleşmiş olmakla birlikte, **İmâmet'**in usûl-i dîn içine sokulması ve dolayısıyla Hz. Muhammed (s.a.s.)'den sonra belli kişilere üstünlük sağlanması ve bu kişilerin, Peygamber gibi **İsmet sâhibi**, yani günahlardan korunmuş oldukları ve başkalarında bulunmayan «özel bilgi»ye sâhip buldukları hususunun kabul edilmesi, İslâm dîninin, Kur'an-ı Kerim'in özüne ve ruhuna ters düşmektedir; çünkü üstünlük, ancak **takva'**ya bağlıdır.

Öte yandan Şîa'nın, özellikle Ehl-i Beyt adına var olduğu iddiası, bütün müslümanların dikkatini ve alakasını çeken ve ya çekebilecek olan bir husustur. Maamafih müslümanların pek büyük çoğunluğu, Hz. Muhammed (s.a.s.)'in soyunu, Ehl-i Beytini, dolayısıyla Hz. Ali ve oğullarını sonsuz bir hürmet ve muhabbetle bağrına basar ve onlara azamî bağlılık ve dostluğu (tevellâ) gösterir. Nitekim, memleketimizde, Ehl-i Sünnet'e mensup topluluklar ile bizim kendilerini görüşleri itibariyle Ehl-i Sünnet içinde mütalea ettiğimiz, ama kendilerine Alevî

denen zümreler de, sadece bu hususta, Şîa ile aynı kanaati paylaşırlar.

Ancak, hürmet, muhabbet ve bağlılık ötesinde, müslümanların idaresinin, Şîa'nın Inandığı biçimde olması gerektiği şekildeki anlayışın siyâsî tezahürlerine gelince, iş değişir ve bu hususta ayrılıklar başgösterir; çünkü siyâsî bir fırka hüviyetinde olan «Şîa», baştan beri, ister Sünnî ister Alevî olsun, özellikle Türkler arasında itibar görmemiş ve hemen hemen hiç taraftar bulamamıştır. O kadar ki, meselâ Yavuz Sultan Selim ve Kanunî, siyasî noktadan Şîa'ya karşı çıkmış olmakla beraber, hayatlarının her safhasında Hz. Ali ve Ehl-i Beyt sevgisi içinde olmuşlardır. Bu durum Anadolu'daki sünnî tasavvuf ve tarikat geleneğinde de bütün canlılık ve renkliliği ile müşahede olunmaktadır.

Bu bakımdan Şîa'nın siyâsî anlamda düşündüğü ve dinî bir hüviyet kazandırmak için te'vîlin her türlüünü kullanmakta tereddüt göstermediği imâmet mes'elesi üzerinde titizlikle durmak lâzımdır. Elbette gerek imâmet gerek Şîa'nın gayri tabî bir şekle soktuğu takiyye, yani gerçek inancı gizleme konuları, esas itibariyle Kur'an-ı Kerîm'i anlayış ve anlatışa göre şekillenen hususlardır. Onun içindir ki, tâ baştan beri, İslâm dünyasında itizâl'in, yani ayrılığın başını çeken Şîa'nın, İslâmîyet'in temel esası olan Kur'an-ı Kerîm hakkındaki görüş ve düşüncelerinin bilinmesi iktiza eder.

İşte genç meslekdaşlarım Yard. Doç. Dr. Sabri Hizmetli ile Hasan Onat'ın çevirdikleri elinizdeki eser, Şîa'nın Kur'an-ı Kerîm, İmâmet ve Takiyye hakkındaki görüşlerini, doğrudan Şîî eserlerden derlemek suretiyle ortaya koymaktadır. Bu vasfıyla değerli sayılabilecek bir çalışmadır. Ancak eserdeki mütecâviz bazı ifâdelerin mevcudiyeti -her ne kadar mütercimler tarafından kısmen çıkarılmış veya hafifletilmiş ise de- eserin değerini

düşürmekte ve onu ciddî bir çalışma olmaktan çıkarıp, «polemik» hüviyetine büründürmektedir.

Bu menfi vâsfına rağmen eser, Türkiye'de ve Türkçemizde, konu ile ilgili eserlerin fevkalâde az oluşu sebebiyle, tercüme ve tedkîke değer bir çalışmadır. Bu bakımdan, bundan sonra daha ciddîlerine yönelmeleri dileğiyle, genç mütercimleri tebrik ederim.

İzmir 14.4.1984

Prof. Dr. Ethem Ruhi Fığlalı

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
TAKRİZ	V
İÇİNDEKİLER	VIII
GİRİŞ	1

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİİLİK VE SÜNNİLİK	11
Abdullah b. Sebe	23
Abdullah b. Sebe'nin Fitne ve Fesat Çıkarmaya Çalışması	24
Şia'nın Ashâbla İlgili Görüşleri	25
Hz. Ebû Bekir	25
Hz. Ömer	26
Hz. Osman	30
Şia'nın, Peygamberimizin Diğer Ashâbı ve Mü'minlerin	
Anneleri Olan Zevcelerine Karşı Tutumu	35
Hz. Peygamber'in Amcası Abbas ve Oğulları	35
Hâlid b. Velid	38
Abdullah b. Ömer ve Muhammed b. Mesleme	39
Talha ve Zübeyr	40
Enes b. Mâlik ve el-Berâe b. Âzib	40
Hz. Peygamber'in Zevceleri	40
Şiilerin Ashâbın Tamamını Tekfîr Etmeleri	42
Ehl-i Sünnet'e Göre Sahâbiler	44
Şiiliğin İran'da Yayılmasının ve Şiilerin Sahâbeye Buğzet-	
melerinin Sebebi	48
Velâyet ve Vesâyet Meselesi	50
Şeriatın İptâli	53
Beda' Meselesi	55
Rec'at Akidesi	56
Şia'nın İmamları Hakkındaki İnançları	57
Şiilerin İmanları Hakkındaki Aşırılıkları	58

İKİNCİ BÖLÜM

	<u>Sayfa</u>
ŞİA'NIN KUR'AN ANLAYIŞI	68
Kur'an'ı Kim Tahrif Etti ve Bozdu	74
Mushaf Kimdedir	77
Şia'nın Kur'an'da Tahrif Olduğuna İnanıldığına Dâir Misâller	83
Şiilerin Kur'an'da Tahrif Olduğunu İddia Etmelerinin	88
Sebepleri	88
Kur'an'da Tahrif Olmadığına Dair Deliller ve Şia'nın Ko-	109
nuyla İlgili Görüşleri	109
Bazı Şiiler Kur'an'da Tahrif Olduğuna İnanıklarını Niçin	113
İnkâr Ederler	113
Ehl-i Sünnet'in Kur'an Anlayışı	129
Kur'an'da Tahrif Olduğunu İleri Süren Şii Kitaplar	135

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ŞİA ve YALAN	140
Takiyye Din ve Şeriattır	143
Takiyye Düpedüz Yalandan Başka Birşey Değildir	148
Şii Râviler	159
Şiiler Niçin Takiyyeye İnanırlar	163
Sahâbenin Medhi	171
Uç Râşid Halifenin Hilâfetinin Kabulü	173
Ümmü Kulsûm'un Hz. Ömerle Evlendirilmesi	176
Şia'nın Zemmi ve Tenkidi	178
Diğer Şii İmamlara Göre Şiilik	182
Takiyye İncancına Reddiye	185
BİBLİYOGRAFYA	193
İ N D E K S	197

G İ R İ Ő

Hamd, Allah'a mahsustur. Salât ve selâm, hidâyet ve rahmet nebisi Hz. Muhammed Mustafâ (s.a.s)'ya, temiz ve pâk olan âl'ine ve ashâbına olsun.

Günümüzde, «birlik-beraberlik» (el-ittihad ve'l-vahde) kelimeleri, İslâm'ı bölme ve parçalama gayesini güden herkes tarafından yaygın olarak kullanılmaktadır. Öyle ki, bu sözlerin arkasındaki hile farkedilmemiş olsaydı, inancı güçlü olmayan müslümanlar, aldanabilirlerdi.

Birlik ve beraberlik iddiası ile ortaya çıkan Kâdiyânîlik¹, Hind - Pakistan kıtasındaki, Haçlı sömürgeciliğinin âleti, Şark müslümanları yönünden de utanç vesilesidir. Kâdiyânîler, «birlik-beraberlik» sözünü, müslümanların inançlarını bozacak zehiri kolayca akıtmak için kullanmışlardır.

Rusların ve İngilizlerin oyunları ile ortaya çıkmış olan Bahâîlik² de, bizzat bu kelimelerle Şûliğin; İran ve Irak'ta hâkimiyetini kastetmektedir.

Şiiler de, bu sözleri, mezheplerinin iç yüzü ortaya çıktığı zaman kullandılar.

Bu «birlik-beraberlik» sözü, hak olan, fakat kendisiyle bâtul kastedilen bir sözdür. Nitekim Hz. Ali (r.a), Hâri-

1. Bu fırka hakkında bilgi sâhibi olmak için, müellifin «el-Kâdiyâniyye, Dirâsât ve Tahlîl» isimli kitâbına mürâcaat edilmelidir.

2. Müellif bu fırka hakkında da, «el-Bahâiyye -Emâme'l-Hakâik ve'l-Vekâi'» isimli müstakil bir eser yazmıştır.

cilerin «Lâ hukme illâ lillah» (Hüküm ancak Allah'a aittir,) dediklerini işitince, «Bu kelime kendisiyle bâtil kastedilen hak bir kelimedir; evet hüküm ancak Allah'a aittir» demiştir³. Yine o şöyle der : «Benden sonra öyle bir zaman gelecektir ki, o devirde haktan daha gizli ve bâtil-dan daha açık, hiçbir şey bulunmayacaktır»⁴.

Hz. Ali'nin, sözüyle işâret ettiği zaman işte bu zamandır; yalan ne kadar çoğalmış ve ne kadar da çirkinleşmiştir.

Şîa, yakın zamandan beri İslâm ülkelerinde ilgi çekici kitaplar neşretmeye başlamıştır. Onlar, bu kitaplarında Ehl-i Sünnet'e yakınlaşma çağrısında bulunmaktadırlar. Aslında Şiîler, daha doğru bir ifâde ile, Sünnîlerin, inançlarını ve Allah'a, Resûlullah'a, onun sancağı altında cihad eden ashâbına, temiz zevcelerine, Allah'ın Levhi Mahfûz'dan ona indirdiği Kitâb'a bağlılıklarını terk ederek, kendilerine yaklaşımlarını istemektedirler. Evet onlar, Müslümanların bütün bunları terketmelerini ve günahkâr Yahudilerin uydurdukları hurâfeleri ve saçmalıkları benimsemelerini istemektedirler. Şöyle ki; onlar, Allah'a beda' isnâdında bulunuyorlar; Allah'ın Kitâb'ı tahrif edilmiştir ve değişmiştir; Hz. Ali ve evlâdı Resûlullah'tan daha faziletlidir, diyorlar. Aynı şekilde, aralarında Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman'ın da bulunduğu, İslâm dininin bayraktarları olan ashâbın, hâinler ve mürtedler olduklarını iddia etmektedirler. Yine onlar, Allah'ın Kitâb'ında temiz olduklarını bildirdiği Mü'minlerin anneleri Hz. Peygamber'in zevcelerinin, Allah'a ve Resûlü'ne ihânet ettiklerini söylerler. Nihâyet İmam Mâlik, Ebû

3. Nehcu'l-Belâğa, s. 72, Dâru'l-Kütüb el-Lübânî, Beyrut, 1387/1967.

4. Nehcu'l-Belâğa, s. 204.

Hanife, Şâfiî, Ahmed b. Hanbel ve Buhârî gibi imamların da lânetlenmiş kâfirler olduklarını ileri sürmektedirler.

Onlar, bu gerçekleri bilen, onlara karşı çıkan herkesin aleyhinde bulunurlar ve şu âyeti sık sık tekrarlayarak birlik ve beraberlikten dem vururlar : «Çekişmeyin, yoksa korkar başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz gider»^{5, 6}.

İslâm'a düşmanlık üzerine kurulan birlik hiç olmasın! Hz. Muhammed'den, ashâbından ve zevcelerinden yüz çevirme esasına dayanan beraberlik de şöyle dursun! Yüce Allah, bir harfinin bile değişip bozulmadığına, ona ne bir kelime ilâve edildiğine ne de eksiltildiğine inandığımız Kur'an'da, bize, Mekke kâfirlerinin, el-Emîn ve Sâdık sıfatına mazhar olan Resulullah'tan, Bir tek Allah'a ibâdeti, dini yalnız O'na mahsus kılmaya çağırmayı ve müşriklerin ilâhlarını kötülemedi ve onları reddetmeyi bırakmak suretiyle ihtilâfın ve parçalanmanın ortadan kaldı-

5. Enfâl : 8/46.

6. İranlı Şîî âlimlerden es-Seyyid Lutfullah es-Safî, çirkin maksatlarını gizlemek için yalan zırhına bürünen seleflerinin âdetine uyarak bu âyet-i kerimenin adını taşıyan yalan ve nifak dolu bir kitâp yazmıştır. O da atalarının karakterini taşımaktadır; çünkü eğer kitâbın kapağını açarsanız, vahdet'e ve ittihâda çağırıldığı basit bir mukaddime görürsünüz. Fakat birkaç sahife sonra es-Seyyid Muhibbuddîn el-Hatîb'e reddiye olarak kaleme alınmış «Me'a'l-Hatib fi Hututihi el-Arîda» isimli bir başka kitap karşınıza çıkar. O, kitabın başlangıcında, olduğundan daha başka türlü görünerek şöyle der : «Filistinde Allah'ın haramlarının çiğnendiği mübârek Mescid-i Aksâ'nın yakıldığı bir zamanda böyle kitaplar ve reddiyeler yazmak uygun bir iş değildir...». Öyleyse, seni böyle bir iş yapmaya kim zorladı ey Sâfi! Onun yazdığı o kitapta yüce İslâm'ın bayraktarı olan ve Şîîlerin mâsum imam kabul ettikleri Hz. All (r.a) tarafından Arabların aslı ve kutbu olarak telâkki edilen bir insana saldırılır. Bu husus, «Şîa ve Yalan» bölümünde mufessal olarak zikredilecektir. Ey Sâfi, sen «Vahdet ve ittihad» (Birlik ve beraberlik) gibi kelimelerle Müslümanları kandırabileceğini mi sanıyorsun?.....

rılmasını istediklerini bildirir. Hz. Peygamber, onlara, Allah'ın şu âyetleriyle cevap vermiştir :

«Ey inkârcılar! Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma da sizler tapmazsınız. Ben de sizin taptığınıza tapacak değilim. Benim taptığıma da sizler tapmıyorsunuz. Sizin dininiz size, benim dinim banadır»⁷.

«Benim yolum budur; ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah'a çağırırız. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben asla Allah'a eş koşanlardan değilim»⁸.

«Bizim yaptıklarımız kendimize, sizin yaptıklarınız da size aittir. Biz O'na karşı samimiyiz»⁹.

«Kör ile gören, karanlıklar ile ışık ve gölgelikle sıcaklık bir değildir. Dirilerle ölüler de bir değildir. Doğrusu Allah, dilediği kimseye işittirir. Ey Muhammed sen, kabirlerde olanlara işittiremezsin»¹⁰.

Evet, gerçekten istiyorlarsa, birlik ve beraberlik mümkündür. Birlik ve beraberlik, Kitâb'a ve Sünnet'e dönmek ve onlara sımsıkı sarılmaktır. Nitekim Allah şöyle buyurur : «Ey inananlar! Allah'a itaat edin, Peygamberlere ve sizden buyruk sâhibi olanlara itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz —Allah'a ve âhîret gününe inanıyorsanız— onun hallini Allah'a ve Peygambere bırakın»¹¹.

Evet, eğer «Allah'a ve âhîret gününe inanıyorsanız» bu söze, birlik ve beraberlik kelimelerine geliniz. Yüce Allah'ın ve Resûlü'nün sözüne uyunuz.

Geliniz, ihtilâfı ortadan kaldıralım, çekişmeye son verelim ve aramızda birliği tesis edelim.

7. Kâfirûn : 109/1-6.

8. Yûsuf : 12/108.

9. Bakara : 2/139.

10. Fatır : 35/19-22.

11. Nisâ : 4/59

Bunun için önce, Yüce Allah'ın Kitâb'ında cennetle müjdelediği ve hayırlı kulları kıldığı Resûlullah'ın ashâbına küfretmeyi terkediniz. Nitekim Allah sahâbe hakkında şöyle buyuruyor : «İyilik yarışında önceliği kazanan Muhâcirler ve Ensâr ile, onlara güzelce uyanlardan Allah hoşnud olmuştur, onlar da Allah'tan hoşnuddurlar. Allah onlara, içinde temelli ve ebedî kalacakları, içlerinden ırmağlar akan cennetler hazırlamıştır; işte büyük kurtuluş budur»¹².

«Ey Muhammed! Allah inananlardan, ağaç altında sana baş eğerek el verirlerken, and olsun ki hoşnud olmuştur»¹³.

Hz. Peygamber de şöyle buyurur : «Beni gören veya beni göreni gören bir müslümana, cehennem ateşi dokunmayacaktır»¹⁴.

Yine o, şöyle buyurur : «Ashâbım hakkında Allah'tan sakınınız. Benden sonra onlara haksızlık etmeyiniz. Onları seven, aslında beni sevdiğinden dolayı onları sevmiş olur. Onlara düşmanlık besleyen de, bana buğzettiğinden dolayı onlara düşmanlık etmiş olur. Onlara eziyet eden bana eziyet etmiştir. Bana eziyet eden ise Allah'a eziyet eder. Allah'a eziyet eden ise cehennemi hakeder»¹⁵.

Birlik, ancak, Allah kelâmında ne önce, ne de sonra, kesinlikle bâtil bulunmadığını ve onun Allah'tan nâzil olduğunu kabul etmekle mümkündür. Onda bir tahrifin veya değişimin olduğunu söyleyen, şüphesiz İslâm dâiresi dışına çıkmış sapık bir kimsedir. Gelin, işte bu zemin üzerinde anlaşalım ve birleşelim.

12. Tevbe : 9/100

13. Fetih : 48/18

14. Tirmizî, Kitâbu'l-Menâkib, 5/694

15. » » » » , 5/696

Yalanı ve takiyyeyi tamamen terkettiğimize ve yalanı, insanı cehenneme sokan büyük günahlardan saydığınıza mutlak söz vermek şartıyla, birliğe gelin. Nitekim Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurur : «Doğruluk, iyiliktir; iyilik ise cennete götürür. Yalan günahdır; günah, insanı cehenneme götürür»¹⁶.

İslâm dışı, yabancı kaynaklı inançlarınızdan tövbe etmediğiniz sürece birlik ve beraberlik, şüphesiz gerçekleşmez. Aynı şekilde, imamların gaybı, ne zaman öleceklerini bildikleri, istediklerini yaptıkları, yaptıklarından mesul olmadıkları fakat başkalarını sorumlu tutabilecekleri ve bir beşer olmadıkları hakkındaki inancınızdan vazgeçmedikçe, birlik ve beraberlik söz konusu olmayacaktır.

Evet, müslümanlara karşı dürüst olmak şartıyla, birlik ve beraberlik mümkündür.

Evet, müslümanları aldatma ve tuzağa düşürmeyi terk etmek şartıyla, birlik ve beraberlik mümkündür.

İşte, İbn Alkamî'nin suçu ve kana boyanan Bağdat... İşte Şiilerden bir gurubun saldırısından dolayı yaralı olan Kâbe!..

İşte, sizin müslümanlara karşı işlediğiniz günahlarla ve size muhtaç oldukları bir hâdise zuhûr ettiği zaman onları yardımsız bıraktığınızın örnekleri ile dolu İslâm tarihi!

Geliniz, Allah'ın adının yüceltilmesi (İlâyı Kelimetullah) için yardımlaşalım, anlaşalım ve birleşelim. Unutmayınız ki, Hasan el-Askerî'nin, bir gün gelip ortaya çıkacak, zorlukları ortadan kaldıracak ve bizleri sıkıntıdan kurtaracak bir çocuğu yoktur.

16. Buhârî, Kitâbu'l-Edeb, c. 7, s. 95.

Biz, ancak Rabbimizin Kitâb'ına ve Peygamberimizin Sünnet'ine sımsıkı sarıldığımız takdirde, musibetlerden uzaklaşabiliriz ve düşmanlarımızın tuzaklarından kurtulabiliriz. Nitekim Yüce Allah da, aşağıdaki âyetlerde bizi buna çağırmaktadır :

«Doğrusu Biz, peygamberlerimize ve inananlara dünya hayatında ve şâhitlerin şâhitlik edecekleri günde yardım ederiz»¹⁷.

«...İnananlara yardım etmek bize hak olmuştur.»¹⁸

«...Gevşemeyin, üzülmeyin. İnanmışsanız mutlaka en üstünsünüzdür.»¹⁹

Biz, Allah'ın vâdettiği bu yardımı, Sıddıku'l-Ekber Hz. Ebû Bekir, Fâruku'l-Âzam Hz. Ömer ve Zinnüreyn Hz. Osman zamanlarında müşâhede ettik. Onlar, küfrü ocağında hezîmete uğrattılar; zafer sancaklarını öncekilerin tasavvur edemedikleri ufuklara yükselttiler. Ne var ki Yahudilik, Emîru'l-Mü'minîn Hz. Ali zamanında ekeceği tohumu ekti ve elde edebileceği mahsülü de elde etti. Öyle ki, işler karıştı, düzen bozuldu ve Hz. Ali şöyle demek zorunda kaldı : «Ehl-i Kible ile savaşmak zorunda kaldım».

Yine Hz. Ali üzülererek şunları söyledi : «Ey Allah'ın kulları! Size Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Şüphesiz takvâ, insanlara tavsiye edilen ve neticesi Allah katında en hayırlı olan iştir; ama maalesef sizinle Ehl-i Kible arasında harp kapısı açılmıştır.»²⁰

Hz. Ali şunu da söylemiştir : «Dikkat edin! Ben sizi, gece ve gündüz, gizli ve açık şu insanlarla harbe çağırmış

17. Mü'min : 40/51.

18. Rûm : 30/48.

19. Âl-i İmrân : 3/139.

20. Nehcu'l-Belâğa, 248. (Hz. Ali'nin hutbesi)

ve şöyle demiştim : Onlar size saldırmadan önce, siz onlara saldırınız. Vallahi bir toplum, ancak zelil olduğu zaman kendi yurdunda yenilgiye uğrar. Ne zaman ki siz, birbirinize bağlılığınızı ve dayanışmayı terkederseniz, üzerinize baskınlar düzenlenir ve sizin topraklarınızda başka vatanlar kurulur... Sonra düşmanlar, hiçbiri yaralanmadan ve burunları bile kanamadan kalabalık bir halde dönerek size saldırırlar. Bu vaziyetten sonra müslüman bir kimse üzüntüsünden ölse, ona, bir ayıplama gerekmez. Aksine bana göre o, bunu hak etmiştir. Ne kadar tuhaf! Allah'a yemin ederim ki, o toplulukların bâtıl üzerinde birleştiklerini, sizin de haktan uzaklaştığınızı gören kalb ölür ve üzüntüye gark olur. Onların oklarına hedef olduğunuz için size yazıklar olsun. Onlar size saldırıyorlar, siz onlara saldırmıyorsunuz. Onlar sizi öldürüyor, siz onları öldürmüyorsunuz. Allah'a isyân ediliyor, siz buna razı oluyorsunuz. Ne yazık!.. Sıcak günlerde onlara saldırmanızı emrettiğim zaman : «Bu günler çok sıcak, şiddetli hararet geçinceye kadar bize müsâde et», dediniz. Kış günlerinde onlara saldırmanızı söylediğimde, «hava çok soğuk, şiddetli soğuk geçinceye kadar bize mühlet ver», dediniz. Bütün bu söyledikleriniz, sıcak ve soğuk bahânesinden ibârettir. Aslında siz, sıcaktan ve soğuktan değil, Allah'a yemin olsun ki, kılıçtan kaçılıyorsunuz.» «Allah canınızı alsın; benim kalbimi irinle, göğsümü kinle doldurdunuz Beni, tamamen üzüntüye garkettiniz.²¹ Görüşüme karşı çıkarak ve beni yalnız bırakarak kararımı değiştirttiniz. Öyle ki, Kureyş benim için, Ali b.Ebî Tâlib cesur bir insandır; fakat harp bilgisi yoktur, dediler. Allah'a yemin olsun ki, babaları ve onlar içerisinde benden daha kahraman ve makam bakımından daha yüksek birisi yoktur. Ben, daha

21. Bunun manası, beni, lokma gibi, lokma lokma yuttun, demektir.

yirmi yaşına basmadan onlara reis oldum. Şu anda altmış yaşına merdiven dayamış bulunmaktayım. Ne var ki, itâat edilmeyen bir kimsenin hükmü yürümez.»²²

İşte bu sözler, bize göre Hulefâ-i Râşidin'in dördüncüsü, size göre de mâsum imamların ilki olan Hz. Ali'nin, yanında yer aldığınız günde, sizin hakkınızdaki şikâyetleridir. Bu şikâyetler bize, sizce kitapların en doğrusu, en iyisi olan ve sizin büyüklerinizden eş-Şerîf Ebûl-Hasen Muhammed er-Radî'nin (Hz. Ali'nin sözlerini) topladığı kitaptan (Nehcu'l-Belâğa) aktarılmıştır.

Biz bu kitabı ve delillerini, sâdece Ehl-i Sünnet'in kendileri, düşünceleri, inançları ve kalpleriyle Yahudi ve Mecûsî çocuklarının, oynamalarına müsâde edecek kadar câhil olmadıklarını anlamak gerektiğini hatırlatmak için yazdık.

Biz, bu kısa ve özlü kitabımızda İran Şiîliğinin, başta bu dinin bayraktarları olan Ashâb-ı Kirâm, sonra tâbiûn ve kıyamete kadar onların yolunda yürüyenler olmak üzere bütün Müslümanlara kin beslediğini göstermeye çalıştık. Daha sonra onların, İslâm'ın aslı ve esası olan Kur'an-ı Kerim ve Hz. Muhammed (s.a.s)'in Allah katından bütün insanlığa getirdiği risâlet hakkındaki akîdelerini apaçık, isnâdlı ve genişçe belirttik. Bu işte sâdece Allah'ın rızasını gözettik.

Aynı şekilde biz, yalanın (takiyye ismiyle) bütün Şia'nın mümeyyiz bir vasfı olduğunu ve onu amellerin en güzeli ve Allah'a yaklaşmanın en yücesi saydıklarını da açıkladık.

Bu üç başlık altında, onların Allah, Resûlullah, Resûlullah'ın ashâbı ve mü'minlerin anneleri olan zevceleri; imamları hakkındaki akîdeleri, imamlarının bu konular-

22. Nehcu'l-Belâğa, 69,70,71.

daki görüşü, bu mezhebin esasları, dayandığı temelleri ve onlarla Ehl-i Sünnet arasındaki ihtilâfın sebebi gibi başka bir çok konu ve mesele de ele alınmıştır.

Yazdığımız bu kısa kitap, Şiiliğin ve inançlarının iç-yüzünü öğrenmek istedikleri takdirde Şiilerden Ehl-i Beyt sevgisi ve onların velâyetiyle aldanmış olan saf kimseler için, yeterlidir. Şiilerin çoğu, mâsum imamları inancı gizlemeyi emrettiğinden, Şiiliğin içyüzünü bilmezler. Nitekim bu gizlilik hususu, Câfer es-Sâdık'ın, taraftarlarından birisine söylediği şu sözüyle de teyid edilir: «Ey Süleyman, siz öyle bir inanca sâhipsiniz ki, onu gizleyen Allah yüceltir; açığa vurana da zelil eder.»²³

Biz bu kitabımızda, Allah'ın inâyetiyle, Şiilikle ilgili zikrettiğimiz her şeyi, bizzat ibâreleriyle, kitâbın ismini, cilt ve sahifesini, basıldığı yeri göstermek suretiyle kendi kitaplarından aldık. Zikrettiğimiz bütün Şii kaynaklar, Şiilerce başvuru olan meşhur ve güvenilir kitaplardır.

Bu muhtasar kitabın yanı sıra aynı hacimde, önemli mevzuları ve meseleleri ihtiva edebilecek bir başka kitap daha yazmayı düşünüyoruz. Böylece bu kitap I. cilt, yazılacak kitap da II. cilt olacaktır. Muvaffakiyet Allah'tandır. O'na dayanır ve O'na güvenirim.

Prof. İhsan İlahî Zahîr

Lahor, 22 Mayıs 1973/18 Rebiu's-Sânî 1393

23. Kuleynî, el-Kâfî fî'l-Usûl. Bu konu Şîa ve Yalan bölümünde geniş olarak ele alınacaktır.

24. ey sâfî ve ey «es-Sehmu'l-Musîb Fîr-Redd Alâ'l-Hatîb» isimli kitâbın yazarı..., ve sen... ve sen..., el-Hatîb'in Allah'ın rahmetine kavuşmuş olması sizi, «el-Hatîb ölmüştür, artık kimse bize ta'n etmeye muktedir değildir» diye bir düşünceye sevketmesin. Ehl-i Sünnet içerisinde, el-Hatîb'in savunduğu hakkı savunan başka pek çok kimse vardır. Ne yazık ki biz, sizin bu türlü kitâplarınızı, ancak geçen yıl hacca gittiğimiz zaman görebildik. O yüzden cevap vermekte biraz geciktiğimiz için de üzülüyoruz.

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİİLİK ve SÜNNİLİK

İslâm güneşinin doğması ve Şark - İslâm Tarihi'nin tarihte yeni bir sayfa açmasıyla birlikte, kâfirlerin ve müşriklerin, özellikle Arap Yarımadası'nda, Arap ülkelerine komşu yerlerde yaşayan Yahudilerin, İran'daki Mecûsilerin, Hind - Pakistan kıt'asındaki Hindûların kalpleri ve gönülleri yandı tutuştu. Bunun üzerine onlar, İslâm güneşinin nûrunu söndürmek ve bu kutsal dâveti ortadan kaldırmak maksadıyla, bütün güçleriyle İslâm'a tuzak kurmaya ve müslümanları aldatabildiklerince aldatmaya çalıştılar. Halbuki Allah, nûrunu tamamlayıcıdır. Nitekim O, Kur'an'da şöyle buyurur : «Ağızlarıyla Allah'ın nûrunu söndürmek isterler. İnkarcılar ne kadar istemeseler de, Allah nûrunu, dinini tamamlayacaktır.»¹ Onlar, hezimete ve bozguna uğramalarına rağmen, kin ve nefretlerini sürdürdüler; hîle ve aldatmalarına devam ettiler.

Kindarlıkları sebebiyle Allah'ın rahmetinden kovulmuş olan Yahudiler, İslâm'ın güçlenip yayıldığını görünce, bu hareketi içinden yıkabilmek ve İslâm'ın temiz, sâf inançlarından habersiz olan Müslüman çocuklarını aldatabilmek için, Müslüman görünme yolunu tercih ettiler ve böylece ona en ağır darbeyi vuracaklarını sandılar. Zâ-

1. Saf : 61/8

hiren Müslüman görünen; fakat içlerinde küfür ve nifakın en şiddetlisini gizleyen ve İslâm'a karşı cephe alan bu sahtekâr münâfıkların başında Abdullah b. Sebe' gelir. O, İslâm'ı güç durumda bırakmak, ihtilâf çıkarmak ve İslâm yerine bir başka düzen kurmak, böylece onun ilerlemesine ve yayılmasına engel olmak istiyordu. Buna rağmen Arap Yarımadası'nın tamamı Hz. Peygamber zamanında İslâm dâiresine girmiş; daha sonra İslâmiyet yeryüzünün her tarafında yayılmaya başlamış, bir taraftan Diyâr-ı Rûm'u diğer yönden İran saltanatını zorlamış; fetihler Kuzey Afrika'dan tâ Uzak Doğu'ya kadar ulaşmış ve İslâm sancağı Avrupa sahillerinde dalgalanmaya başlamıştır. Böylece Allah'ın şu vaadi gerçekleşmiştir : «Allah içinizden inanıp yararlı iş işleyenlere, onlardan öncekileri halef kıldığı gibi, onları da yeryüzüne halef kılacağına, onlar için beğendiği dini temelli yerleştireceğine, korkularını güvene çevireceğine dair söz vermiştir.»²

Hz. Ali, İslâm'ın süratle yayılmasını ve güçlenmesini şu sözleriyle açıklar : «Bu din, Allah'ın izhâr ettiği dînidir; başarıya ulaşip ulaşmaması da sayıca çokluğa veya azlığa bağlı değildir. Bu ordu, Allah'ın yardım ettiği ve güçlendirdiği ordusudur; varabileceği yere varmış, ulaşabileceği yere ulaşmıştır. Bizler de, Allah'ın kendilerine zafer vâdettiği insanlarız; Allah vaadini yerine getirici ve ordusuna yardım edicidir.»³

Hz. Ali, hakkın zafere, ulaşacağını da şöyle ifâde eder : Doğruluğumuzu gören Allah, düşmanlarımızı zelil etti; bizi de muzaffer kıldı. Neticede İslâmiyet civar ülkelere yayıldı ve oralara yerleşti.»⁴

2. Nûr : 24/55.

3. Nehcu'l-Belâğa, 203

4. Nehcu'l-Belâğa, 92.